

ת"פ 56433/11/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ג.ס.ל. (עציר)

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 56433-11-16 מדינת ישראל נ' ג.ס.ל. (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט שמואל הרבסט
מדינת ישראל - המאשימה

נגד
ג.ס.ל. (עציר) - הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים.

כתב האישום מתאר כי הנאשם נשוי למתלוננת מזה כ-6 שנים ולהם שני ילדים קטינים, מ' יליד 2013 וא', יליד 2016.

במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, התגוררו הנאשם והמתלוננת יחדיו ב-2 דירות שונות ובתקופות שונות, באותו הבניין בשכונת אא, על יד האא (להלן: "הבית").

האישום הראשון בכתב האישום המתוקן, מתאר כי ביום 17.11.16, לאחר שהנאשם והמתלוננת חזרו לביתם מבית הורי המתלוננת, אמר הנאשם למתלוננת: **"אני אירה בך וארה באבא שלך ובילדים שלנו ואני אעשה פיגוע ביטחוני, החשבון שלך בבית כנראה הלילה אני אגמור עליך"**. בהמשך, נעל הנאשם את הבית באמצעות מפתח והחביאו, הכניס את ילדיו לחדרם ואז החל להכות את המתלוננת באמצעות אגרופיו בעינה ובראשה, אחז בה והטיח את ראשה בקיר. עוד היכה הנאשם את המתלוננת ברגליה באמצעות כבל חשמל, אחז במפתח ושרט אותה בלחיה. בהמשך, תפס הנאשם את המתלוננת וניסה למשוך את חולצתה, והיא הדפה את הנאשם באמצעות ידה. משהחלו ילדיהם הקטינים לבכות, סטר הנאשם לבנו אשר מעוצמת הסטירה, נפל על קצה המיטה.

באותן נסיבות, היכה הנאשם גם את בנו א' ברגלו באמצעות כבל חשמל של הטלוויזיה.

במעשיו, גרם הנאשם למתלוננת שריטות בלחי ימין, המטומה סביב עין שמאל, שני שטפי דם בקרקפת, שטפי דם על הגב ומאחורי ברך ימין. לבנו הקטין גרם שריטה בכף רגל שמאל וסימני חבלה שטחיים באף.

בגין כל אלו, הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת חסר ישע וגרימת חבלה על ידי אחראי ותקיפה הגורמת חבלה של ממש נגד בן זוג, וכן עבירה של איומים, לפי סעיפים 368ב(א), 382(ג) ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

בגין האישום השני הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם כלפי בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, לאחר שבועיים עובר ליום 19.11.16, סטר הנאשם למתלוננת.

גם בשל האישום השלישי הורשע הנאשם בעבירה זו, לאחר שחודש עובר ליום 19.11.16, לאחר ויכוח בין השניים, חנק הנאשם את המתלוננת בצווארה. בתגובה הכתה המתלוננת את הנאשם על מנת להשתחרר ממנו. כל זאת ארע, בנוכחות ילדיהם הקטינים של בני הזוג. בשל כך הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם של בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

בגין האישום החמישי הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם של קטין בידי אחראי, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. זאת, לאחר שבחודש יולי 2016, החזיק הנאשם את מ' הקטין וסטר לו, לאחר שקפץ על מיטת הוריו.

האישום השישי מתייחס למועד כלשהו, שנתיים עובר ליום 19.11.16, בביתם, אז אחז הנאשם מטאטא והחל להכות את המתלוננת באמצעות מקל המטאטא בגבה עד אשר נשבר המקל. לאחר שהמתלוננת החלה לצרוח ולבכות, אחז הנאשם בסכין ואמר למתלוננת: "**אני אהרוג אותך עכשיו, אהרוג אותך עכשיו**". בגין כך הורשע הנאשם בעבירות איומים ותקיפה סתם של בן זוג, לפי סעיפים 192 ו-382(ב) לחוק העונשין.

בשל האישום השמיני והאחרון, הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם של בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, לאחר ש- 6 שנים עובר ליום 19.11.16, במועד שאינו ידוע במדויק, היכה את המתלוננת.

הסדר הטיעון בין הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש, וב"כ המאשימה הודיעה כי עמדתה היא לשנתיים מאסר בפועל וענישה נלווית.

תסקיר שירות המבחן

תסקיר שירות המבחן מיום 28.5.17, נערך לאחר שקצינת המבחן פגשה את הנאשם בבית המעצר, וממנו עולה כי הנאשם בן כ- 30 שנה, נשוי ואב לשני הקטינים.

טרם מעצרו, עבד תקופה קצרה בשיפוצים והתגורר לסירוגין עם אשתו באאאא ובבית הוריו באאאא.

הנאשם הינו השני בסדר הלידה בין 7 אחים ואחיות במשפחתו. לאחר 11 שנות לימוד נשר מבית הספר, לדבריו על רקע מצב כלכלי ירוד בבית ורצונו לסייע לאביו בפרנסה, עבד תקופה קצרה בבתי מלון ולאחרונה בתחום השיפוצים, תוך קושי לפרנס את משפחתו.

הנאשם והמתלוננת נישאו לפני כ-6 שנים, בהיותו בן 23 שנים והיא כבת 17, וזהו קשר זוגי ראשון עבור שניהם. הנאשם תיאר כי מתחילת הנישואין עלו קשיים במערכת הזוגית, ובמשך 3 שנים התקשו להרות. בנו הבכור אובחן כסובל מבעיות התפתחות, והנאשם משליך את הבעייתיות בכך על אשתו.

שירות המבחן נפגש עם המתלוננת, עקרת בית בת 23, והתרשם מאישה בעלת מערכת ערכים נורמטיבית תקינה, המשקיעה כוחות ומאמצים בדאגה לסיפוק צרכי בני משפחה, בגידול וחינוך ילדיה.

היא תיארה כי כבר בתקופה אירוסיהם, שררו בינה ובין הנאשם יחסים בעייתיים, אשר התבטאו באלימות נפשית כלפיה.

לאחר נישואיהם האלימות התעצמה ובאה לידי ביטוי בהתפרצויות של אירועים אלימים, מבחינה מילולית, מינית, כלכלית ופיזית. במהלך הנישואים עזבה את ביתה מספר פעמים וחזרה לבית הוריה וכיום היא מטופלת בלשכת הרווחה סביב בעיית הנישואין ומעוניינת להתגרש, החלטה שבה תומכת גם משפחתה.

מעיון ברישומי הפלילי של הנאשם, עולה כי הוא נעדר הרשעות קודמות ומתקשה לשהות, לראשונה בחייו, במעצר הכרוך בחשיפה לעוברי חוק.

ביחס לעבירות, הנאשם מתקשה לקבל אחריות על עצמו, ומסביר אותן על רקע מעורבות בעייתית מצד בני משפחתה של אשתו, המעוניינים להפריד בינו ובינה. הנאשם האשים את בת זוגו במצבו הבעייתי של בנם. הוא מתקשה לבחון את התנהלותו והרקע שעמד בבסיס העבירות וציין כי הוא מעוניין לשוב ולחיות עם המתלוננת ולנתק אותה ממשפחתה שבה הוא תולה את האשמה למצבם. בהתנהלותו, הוא אינו רואה בעייתיות.

בהערכת הסיכון לעבריינות, התרשמה קצינת המבחן כי הנאשם מתקשה לווסת את תסכוליו וכעסיו המצטברים כלפי המתלוננת, חסר כלים להתמודדות עם קשיים ולחצים אישיים ומשכך, קיים סיכון להתנהלות אלימה חוזרת כלפי בת הזוג, ובשלב זה בחייו, הנאשם אינו בשל ומתאים להתערבות טיפולית ייעודית בנושא התנהגות אלימה במשפחה.

ביום 10.7.17 נערך תסקיר משלים, בו חזרה קצינת המבחן על מסקנותיה, לאחר ששוחחה בשנית עם המתלוננת.

בדיון שהתקיים ביום 13.7.17 מחה הסניגור וטען, כי התסקיר המשלים נערך, בלא שקצינת המבחן שוחחה עם הנאשם, ומשכך הוריתי על עריכת תסקיר משלים נוסף.

מן התסקיר המשלים עולה, כי שירות המבחן טרם הספיק להפגש בנאשם בשל סד הזמנים הלוחץ אשר במסגרתו ניתנו ההחלטות להכנת תסקירי שירות מבחן, אולם התסקיר חוזר ומנמק את המלצותיו ומעגנם בנתוני האישיים של הנאשם.

תסקיר משלים נוסף ואחרון אשר הוגש לעיוני ביום 29.8.17, אינו מוסיף ואינו גורע על שנאמר עד עתה. הנאשם, כך לפי עורך התסקיר, אינו בשל לעת הזאת, ליטול חלק בכל הליך טיפולי משמעותי, בשל הצהרותיו הנושאות אופי מילולי בלבד ואין מאחוריהן עומק משמעותי. אף המתלוננת אינה רוצה ומעוניינת בקשר עם הנאשם, כעולה מתסקיר זה.

טיעונים לעונש

בא כוח המאשימה טענה כי הנאשם נהג באלימות כלפי המתלוננת במשך כל שנות נישואיהם, כאשר בין אישום לאישום חלף פרק זמן קצר, ומדובר בדפוס פעולה של הנאשם. האיומים שהשמיע הנאשם באישום הראשון מצויים ברף העליון, וב"כ המאשימה הפנתה לתמונות המתעדות את החבלות שנגמרו למתלוננת ולילדים בשל מעשיו של הנאשם. במעשיו, טענה ב"כ המאשימה, פגע הנאשם בשלמות גופם של המתלוננת והקטינים, בזכותה של המתלוננת לכבוד ובצורך בתחושת ביטחון לבני הבית, בעודם שוהים בו. העובדה שהאלימות בוצעה כלפי קטינים, שאינם יכולים להגן על עצמם, היא בעלת מימד חומרה מיוחד, ועל כן, באשר לאישום הראשון, עתרה המאשימה למתחם שנע בין שנת מאסר ל-36 חודשים מאסר בפועל.

ביחס לאישום השני, טענה למתחם הנע בין מאסר מותנה עד מאסר קצר. באשר לאישום השלישי, נע המתחם לשיטתה, בין מאסר קצר ועד 18 חודשי מאסר בפועל. ביחס לאישום החמישי, בין מאסר קצר לשנת מאסר ובאישום השישי, נע

מתחם הענישה בין 8 ל-18 חודשי מאסר.

לעניין האישים האחרון, עתרה המאשימה למתחם הנע בין מאסר מותנה למאסר קצר.

ב"כ המאשימה טענה כי מעיון בתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם התקשה לקבל אחריות על מעשיו, קיים סיכון להתנהגות חוזרת ובנסיבות אלה, נוכח חומרת המעשים והנתונים ששירות המבחן ציין, עותרת המאשימה ל-24 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס והתחייבות.

הסניגור, עוה"ד ש. גיגי טען מנגד, כי הנאשם שוהה מזה זמן במעצר, הודה בעבירות המיוחסות לו, בשל תחושת האחריות שחש, ובנסיבות אלו, אין מדובר בדבר פעוט. הסניגור סבר כי לא ניתן להתעלם מהמעשים שבגינם יש לגזור עונש הרתעתי, אך יש לשלב בו עונש שיקומי.

לדברי הסניגור, הנאשם הודה והביע חרטה. הוא ביקש סליחה מהמתלוננת וממשפחתה, ועד עתה הוא מבקש ממשפחתה לחזור אליה, כיוון שהוא אוהב אותה ורוצה לחזור לילדיו הקשורים אליו. הסניגור טען, כי הנאשם איננו עבריין אלימות במשפחה, וודאי שלא עבריין סדרתי. מעולם לא הוגשה נגדו תלונה במשטרה קודם לכן, והוא מוכן לכל טיפול שיידרש.

הסניגור הוסיף, כי ילדי בני הזוג באו לעולם לאחר שהנאשם נדרש לניתוח מסובך לשם כך. הנאשם הוא המפרנס היחיד בבית. במשך שש שנים נשא בנטל הפרנסה ואילו האישה לא עבדה ואיננה עובדת. הנאשם הביע כוונה לא לשוב לכלא לעולם וכאשר הבין שהוא מורשע בדיון, לראשונה בחייו, התקשה מאוד לקבל זאת.

הסניגור ביקש להתחשב בכך שמשפחתו של הנאשם קרסה, ויש לבחון את מצבו מעבר לאירוע החד פעמי, הנקודתי, שכן לא מדובר במעשים שהתרחשו לאורך כל שנות הנישואין.

הסניגור חלק על דברי שירות המבחן, על פיהם הנאשם אינו יכול להשתקם, מאחר שלדבריו הנאשם אמר באופן מפורש שהוא מוכן לפנות לכל עזרה, להשתקם ולצאת לדרך חדשה.

אשר למתחמי הענישה, סבור הסניגור כי הפסיקה שאליה הפנתה המאשימה, דנה באירועים קשים יותר ופחות, והמתחם הנכון לגבי דיודו, הינו בין 6-12 חודשים עבור כל האישומים, כאשר הנאשם מצוי באמצע המתחם. זאת, במיוחד מאחר שמדובר בנאשם שזו לו הרשעה ראשונה, הוא אדם נורמטיבי ומדובר בכעס רגעי ולא מתמשך.

הנאשם, אמר בתום דיון הטיעונים לעונש **ובדברו האחרון**, כי הוא הפנים את הדברים, ואין לו בעיה ללכת לשיקום.

הסניגור ביקש ליתן אמון בנאשם המבקש להראות שאין מקום לאלימות בחייו, ומשום כך קבעתי באותו שלב, כי שירות המבחן יערוך תסקיר משלים, אשר כאמור, לא הוסיף דבר.

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

כתב האישום המתוקן מונה חמישה אישומים, המתפרשים על פני תקופה בת 6 שנים. בין ארבעת האישומים מפרידים

שבועות עד חודשים בודדים בשנת 2016, ואילו שני האישומים האחרונים מתייחסים לעבירות שבוצעו שנתיים ושש שנים קודם לכן. פער הזמנים בין ארבעת האישומים הראשונים לשני האישומים האחרונים הינו רב, אך אין בו, בנסיבות שלפניי, כדי לנתק את הקשר בין המעשים. כל העבירות בוצעו בנסיבות דומות כחלק מקשר הנישואין הקלוקל בין הנאשם למתלוננת, בביתם, כאשר קורבן הם המתלוננת וילדי בני הזוג. לפיכך, לכל האישומים אקבע מתחם עונשי אחד, אשר יהיה בו כדי לשקף את החזרה על המעשים פעמים רבות.

הערכים המוגנים בעבירות התקיפה שהנאשם הורשע בהן, הם ההגנה על כבוד האדם, שלמות גופו ובריאותו. בעבירות תקיפה נגד בת זוג, מוגן גם הערך של שמירה על התא המשפחתי- זוגי והגנה מפני בן זוג תוקפן ואלים.

בעבירות של תקיפת חסר ישע וגרימת חבלה על ידי אחראי, מוגנות זכויותיהם של הקטינים לביטחון, לשלום, לבריאות ולהגנה על גופם. כאשר מדובר בקטינים העומדים חסרי ישע אל מול מבוגר המנצל את חולשתם, פוגע ומסכן את חייהם, מקבלת המשמעות של הגנה על זכויות אלה חשיבות מיוחדת.

לעבירות התקיפה נוספו גם עבירות איומים, בהן מוגנות חירות הבחירה של האדם והזכות לשלווה וביטחון אישי.

המעשים המתוארים בכתב האישום שלפניי הם חלק מתופעה שהיקפה מדאיג עד מאוד, אליה התייחס בית המשפט העליון בע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (14.12.15):

"על פי הערכות שונות של רשויות הרווחה, כ-200 אלף נשים סובלות מאלימות וכ-600 אלף ילדים עדים לאלימות זו. ההיקף הוא עצום, ועם זאת - את סימני האלימות נושאת כל אחת מקורבנות האלימות על גופה, בבשרה, ובנפשה כשהיא לגמרי לבדה ... ענישה הולמת ומרתיעה בעבירות מסוג זה, כבמקרה דנן, יש בה משום הכרה בהשפלה ובמצוקה הנוראה שחוה אישה הנתונה לדיכוי ואלימות מצד בן זוגה; כמו גם העלאת המודעות לתופעה של אלימות נגד נשים, שהיקפה כאמור ניכר ומדאיג".

המעשים והנסיבות המתוארים בכתב האישום - קשים הם.

האישום הראשון מתאר אירוע מתמשך אשר החל באיומים על המתלוננת, אביה וילדי בני הזוג, נמשך בנעילת הבית, והכאת המתלוננת באכזריות- הטחת ראשה בקיר, מכת אגרוף לראשה ועינה, מכות באמצעות כבל חשמל ושריטתה במפתח. בכך לא נגמר האירוע, ובכי ילדיו נוכח מעשיו, לא עצר את הנאשם, אשר היכה גם את שניהם. הנאשם סטר למ', אשר היה אותה עת בן שלוש שנים בלבד, והיכה באמצעות כבל חשמל את א', תינוק בן 5 חודשים.

עוצמת האלימות, ניכרת בתוצאות מעשיו של הנאשם- החבלות שנגרמו למתלוננת ולקטינים- שריטות, המטומות וסימני חבלה.

אלה הן התוצאות הפיזיות של המעשים, אך ההשלכות הנפשיות, אלה אשר אינן נראות לעין, אלה שגרמו להן ההשפלה, העלבון וההתאכזרות - קשות אף יותר.

חמשת האישומים האחרים אירעו כאמור, במועדים שונים קודם לכן, ונראה כי האישום הראשון, האחרון בזמן, היה בבחינת "הקש ששבר את גב הגמל", והביא את המתלוננת לספר את קורותיה עובר לכך, במהלך שנות נישואיה

לנאשם.

האישום השני, מתאר סטירה שסטר הנאשם למתלוננת.

האישום השלישי, מתאר כיצד בעקבות ויכוח בין השניים, חנק הנאשם את המתלוננת, כאשר גם במקרה זה, לא חמל על ילדיו, שהיו נוכחים בעת ביצוע המעשה. לא רק המתלוננת נפגעה כתוצאה ממעשה זה, כי אם גם ילדי בני הזוג, שנאלצו לחזות באביהם חונק את אימם.

בלב האישום החמישי, מעשה שובבות של מ' בן השלוש, אשר קפץ על מיטת הוריו, והביא לכך שהנאשם סטר לו בפניו.

האישום השישי מתייחס לאירוע שארע שנתיים קודם לכן, כאשר הנאשם היכה את המתלוננת במקל מטאטא בגבה, עד אשר נשבר המקל. בכיה וצעקותיה של המתלוננת לא עצרוהו, והוא הוסיף ואחז בסכין, תוך שהוא מאיים על חייה.

האישום האחרון מתאר תקיפה נוספת אשר ארעה 6 שנים קודם לכן, כאשר הנאשם היכה את המתלוננת.

בחינת המעשים, החמורים כל אחד בפני עצמו, לאורך התקופה הארוכה משקפת 6 שנות נישואים אומללות וקשות, אשר בהן חיה המתלוננת בפחד, בדאגה ובחשש לחייה ולחיי ילדיה.

מעשי הנאשם מעידים על אכזריות, על ניצול כוחו וחוזקו הפיזי אל מול חולשת המתלוננת וחוסר הישע של ילדיו הרכים.

המתלוננת וילדיה לא הצליחו להישמר מהנאשם ולעצרו מהתנהגותו האלימה והתוקפנית, ומכאן הצורך לעמוד על זכויותיהם ולהגן על כבודם האנושי, הכה בסיסי, שהנאשם רמס בגסות, במו ידיו. אותן ידיים, שאמורות היו להיות ידיים מכוונות, מדריכות ומנחמות, הכאיבו, פגעו והותירו מכאוב בגוף ובנפש.

בהתחשב בכל אלה, במידת הפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים ובענישה הנוהגת בפסיקה, נע מתחם הענישה הכולל לאישומים אלה בין 12 ל- 36 חודשי מאסר.

העונש המתאים

הנאשם, יליד שנת 1987, בן כ-30 שנה כיום, עודנו נשוי למתלוננת.

לזכותו שקלתי את הודאתו בעבירות המיוחסות לו, ועמה נטילת אחריות ושיתוף פעולה עם רשויות אכיפת החוק.

כמו- כן, מדובר בהסתבכות ראשונה של הנאשם עם הדין הפלילי, ואין לחובתו עבר פלילי.

מאידך, מעשי העבירה המרובים בכתב האישום, התמשכותם על פני תקופה בת שש שנים, מעידים כי לא מדובר במעשה שהוא מעידה חד פעמית, אלא רצף של אירועים אלימים שבהם התעלל הנאשם, ממש כך, באכזריות ברעייתו וילדיו הקטינים, תינוק ופעוט, בשר מבשרו.

כיום, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, על אף הודאתו בעבירות, הנאשם מתקשה לקבל אחריות על המעשים, מסביר

עמוד 6

אותם במעורבות יתר מצד בני משפחתה של המתלוננת, וגורמים אחרים. הוא מתקשה לבחון את התנהלותו הבעייתית, ומכאן שאינו מבין את בעייתיות מעשיו וההכרח לחדול מדפוס התנהגות זה.

משכך, הרי שלא מדובר בנאשם הנושא באחריות מלאה למעשיו ומבקש לסור מדרך זו ולחדול מהתנהגותו האלימה. מסיבה זו, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו, ומכאן שבמקרה זה, לשיקולי הגמול וההרתעה-משנה תוקף.

לזכותו של הנאשם אזקוף את עברו הנקי וכן את האחריות שנטל על עצמו תוך שהודה במיוחס לו ללא ניהול הוכחות אשר היה בהם כדי לטלטל עוד את ספינת משפחתו המטולטלת בלאו הכי.

לחובתו אזקוף את האחריות החלקית אשר נטל ואת השלכתה של יתרת האחריות על אשתו אשר הינה הקרבן בתיק דנן. על אף שהנאשם נשלח לתסקיר אחר תסקיר, עמדתו של השתנתה ובעיקרה נותרה מילולית בלבד.

מכל אלו עולה, כי מקומו של הנאשם הינו בחלקו **המרכזי** של מתחם הענישה ההולם.

לפיכך, לאור כל האמור לעיל, ולאחר שנתתי דעתי למכלול שיקולי הענישה, שיקוליו האישיים של הנאשם, ונסיבותיו של כתב האישום, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. חמישה עשר (15) חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

2. שישה (6) חודשי מאסר, שאותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו על כל עבירה בה הורשע בהליך זה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג אלול תשע"ז, 14 ספטמבר 2017, בנוכחות הצדדים.